

SZILÁGY-SOMLYÓ

TÁRSADALMI HETILAP.

Megjelenik minden csütörtökön.

Előfizetési díjak:
egész évre 4 frt, fél évre 2 frt; közséji jegyzőknél és tanítóknál egész évre 3 frt.
Magán hirdetések díja:
Háromszor hasábozott garmond sorért 5 kr; bélyegdíj minden beiktatásért 30 kr.
Hivatalos hirdetések díja:
Egyszeri közlésért tekintet nélkül a szöveg nagyságára, bélyegdíjjal, nyugtábélyeggel és támlappal együtt 3 frt.
Nyilttér soronként 30 kr.
többszöri hirdetésnél kedvezmények nyújthatnak.

A lap szellemi részét illető levelek a szerkesztőséghez, pénz küldemények és hirdetések a kiadóhivatalhoz címezendők.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Bérmente len levelek csak ismert kéztől fogadjatnak el.

Felebbezzünk.

A február 27-én Zilahon megtartott vármegyei közgyűlés újabb sajnós bizonyítékot szolgáltatott nekünk Szilágy-Somlyó vidékieknek arra, hogy a megyének Kraszna és Berettyómenti vidéke, vagy is a volt krasznamegyei rész érdekei Szilágy megye megalakulása óta soha komolyan figyelembe nem vették, ha látszólag létesült is egy-két lényegtelen határozat, a mely vidékiünk érdekében levőnek látszott, — abban is több volt a látszat, mint a lényeg, sokkal nagyobb a füst, mint az éltető tűz.

Csoda-e aztán, ha vidékiünkről való vármegyebizottsági tagok a folytonos mellőzést, semmibe vevést, sőt szekaturákat megunva, a megyei közgyűléseket nem látogatják s ha olykor-olykor be mennek is egy-egy gyűlésre, nincs kedvük a szőnyegen forgó tárgyakhoz hozzá szólni.

Ezen viisszás állapotnak legfőbb oka az, hogy maga a vármegye alispánja Szilágy-Somlyó várossal szemben oly ellenséges indulattal viseltetik, miszerint elegendő csak e város nevének pusztá fellemlítése, hogy mint a bika a a vörös szín láttára indulatba jöjjön s mivel a zilahi bizottsági tagok nagyobb részével el tudta hitetni, hogy Szilágyvármegyében kivüle nincs oly egyén, ki e megye alispáni székét csak megközelítőleg is jól betölthetné, — s beléjük oltotta a Szilágy-Somlyó elleni féltékenységet, — pedig ugyan mit félthetnének már szegény Somlyótól, — alakított magának egy olyan pártot, mely nem kutatva az indokokat, az alispán urnak javaslatait vakon megszavazza.

Éppen ez történt a febr. 27-iki közgyűlésen a járási állatorvos székhelyének Szilágy-Somlyóról Tasnádra elhelyezése iránti javaslatának tárgyalásánál. Hiába tény az, hogy a tasnádi, sz.-somlyói és kraszna járások nem körben, hanem egy hosszú, 120 kilométernél hosszabb egyenes vonalban egymás vég-

tében nyulnak el s így ezen három szolgabírói járás állategészség ügyei — ha már csakugyan abban kell egyelőre megnyugodnunk, hogy a megye minden járásában állatorvosi állomások pénz hiánya miatt föl nem állíthatók, legegyszerűbben az éppen központon fekvő Szilágy-Somlyóról lennének állatorvosilag felügyelhetők, — hiába lett fölhozva, hogy Szilágy-Somlyó közelében Szilágy-Somlyón kívül még két igen híres baromvásáros hely Sz.-Nagyfalu és Kraszna fekszik, míg Tasnád közelében vásáros helység egy sem létezik; hiába tény az, hogy a Sz.-Somlyó közelében fekvő vidékeken az állattenyésztés — szarvasmarha, sertés és juhállomány — többszörösen magasabb pénzértéket képvisel, mint az Érmelléknek ezzel szemben alig figyelembe vehető loállománya s így az állatorvosi székhelynek Sz.-Somlyóról Tasnádra áthelyeztetése által többszörösen nagyobb terület s többszörösen nagyobb értékű állatállomány tétetik ki az állatorvosnélküliség veszélyének a sz.-somlyói és kraszna szolgabírói járásokban, mint a mennyi terület és a mennyi értékű állatállomány pontosabb egészségügyi felügyelete eléretné az állatorvos székhelyének Tasnádra, a három járás végpontjára áthelyezése által: még is, mert az alispán ur így látta jónak, a közgyűlés határozata az lett, hogy az állatorvos székhelye Tasnádra áthelyeztessék.

Valóban sajnálattal kell konstatálnom, hogy az alispán ur minket volt Krasznamegyeieket oly korlátolt eszű embereknek hiszen, hogy el akarja velünk hitetni, hogy az állategészségügyi törvény rendeleteinek a három járás állatorvosa Tasnádról, a végpontról pontosabban eleget tehet, mint Sz.-Somlyóról a központból, vagy megfordítva annyira elfogta a Somlyó elleni tettvágy s annyira erőt vett rajta a közelebbi időkben visszafolytott Érmellék iránti rettentés nagy barátság, hogy nem átalja Somlyó vidékét, a Kraszna és Berettyó mentét, az egész volt Krasznavármegyét megfosztani ál-

lаторvosától, csak hogy Somlyóval szemben hatalmaskodhassék

Avagy találhatunk-e ez intézkedésre ezen ugyszólva hajánál fogva előrántott áthelyezési javaslatra más elfogadható indokot a Somlyó elleni elfogultságnál, — avagy nem ezt tanúsította-e az alispán urnak a közgyűlés előtt tett kijelentése, hogy ez intézkedés arra való lesz, hogy Somlyót kényszerítse városi állatorvosi állomás betöltésére.

Nem szégyen-e egy alispántól azt erőszakolni, hogy egy nyomorult kis város kényszerítessék állatorvost tartani két szolgabírói járás részére, — akkor mikor javaslatát azzal indokolja, hogy maga a vármegye nincs azon helyzetben, hogy minden járásban állatorvosi állomás állíttassék fel? Avagy könnyebben elviselhet talán Somlyó egy állatorvos fizetésének terheit, mint a vármegyének egy esetleg két szolgabírói járása? Hol abban a jog, hol a méltányosság, hol az észszerű politika, hogy e kis város nyújtson a nagy Szilágyvármegyének anyagi segítyt?

Bizony a végén ismét csak a fentebbi eredményre jutunk. De nem ennek kifejezése volt-e az alispán urnak — ki pedig hivatali állásánál, hosszas megyei szolgálatánál fogva bizonyosan tudja, hogy minő kérdésekben forog fenn a megye gyűlésen érdekeltség, s mikor nem lehet joga valamely bizottsági tagnak szavazáshoz — azon megbotránkozást keltett fölszólalása, hogy somlyói ember az állatorvosi székhely kérdésében fölszólalni s a tárgyban, szavazatát érvényesíteni érdekeltségénél fogva joggal sem bir. Avagy méltó-e egy királyi tanácsos alispánhoz azzal fenyegetőzni miszerint megmutatja, hogy a somlyói baromvásárt betiltja. Ugyan mi jögon és mi okon!

Hát azon alispáni böles és nem kevésbé méltányos javaslatához mit szólunk, melynek kifolyásaként elhatároztatott, hogy a volt krasznamegyei megyeház-építési alap és Kraszna-szabályozási alap ere-

TÁRCZA.

A kaland.

Irta: B—gh J—ő.

Azt hiszem, édes mindnyájunknak vannak olykor, vagy legalább voltak kellemes — no meg talán kellemetlen kalandjaink is.

Az én Ernő barátomnak csak kellemes kalandjai voltak még eddig. Pedig mi, a kik ismerjük, tudjuk, hogy nagy hős e téren. Változatos életében más vérmérséklet sok keserűséget szenvedett volna át. Ő azonban szerencsés könnyűvérűséggel mindenek csak a fényoldalát kereste s a legkritikusabb helyzetbe is ügyesen beletalálva magát, kikerülte a mindennapi élet apró, bosszantó kellemetlenségeit.

Jó fiu a szó szoros értelmében. Vig cimbora, ki élénk kedélyével legválságosabb napjainkban is — értem a hónapvégeket — feledtetni tudta a muló bajokat. Apró élceivel, mulatságos élményeivel s örökké jó kedvű szellemességével valóban nélkülözhetetlenné tévé magát előttünk.

Megjelenésében volt valami kellemes előzékenység, mely már az első pillanattól rokonszenvesse tévé.

Sokat adott a divatra, a nélkül, hogy piperkőc lett volna. Nagy tisztelője volt a nőknek s talán épen e téren elért sikerei tévék egy kissé ön-hitté. — De neki ez is jól állott! Az a néha kissé gunyos hang, melylyel előadá — persze discretio mellett, — egyik-másik viszonyát s azon önelégültség, melylyel kis szőke bajuszát pödörgeté hozzá, — nem volt visszatetsző, sőt kedves annyira, hogy

tán még az előadásban szereplők is érdeklél hallgatták volna.

Néha megtörtént, hogy Ernőnek pár napig színét se láttuk. Hiába kerestük, sem lakásán, sem az egyetemen nem tudtuk róla. Ilyenkor vártunk, tudva, hogy ismét valami roszban tőri a fejét s hogy majd kárpótol egy átélt új kaland előadásával. Ő el is mondta élményeit híven s tehette ezt a nélkül, hogy indiskrétt lett volna. A nevek elhallgatásával az eperajkak, nefelejts, vagy kőkenyészemek után a főváros annyi szépei közül nehéz, lehetetlen feladat lett volna felismerni ideáljait. Mi legfeljebb mulattunk rajta, — no meg egy kissé tán irigyeltük is szerencsáját, de hát ez emberi gyarlóság, — hanem sohasem lestünk utána.

Egyszer mégis! De akkor is, — hogy ugy mondjam, — erény gyakorlására vettük e hibát igénybe.

Az eset úgy esett, hogy kezdtük — már t. i. én, Pista és Elemér — egy idő óta tapasztalni, mintha Ernő megváltoznék. Ritkábban jött felénk, akkor is ideges, izgatott volt s alig maradt pár percig. Ha kérdeztük, hallgatott, vagy kitérő feleleteket adott. Hagytuk tehát.

Hanem kedélye mind szomorubb, levertébb lett, annyira, hogy okot adott komoly aggodalomra. Másnál talán nem tűnt volna ez fel annyira, mint épen nála, kinél a kedélyállapot szokatlan, szerfölött érthetetlen volt. Tudtuk, hogy nagy ok az, mi annyira átalakítá rövid időn. De hát mi?

Erre nem tudunk helyes, vagy legalább elfogadható választ adni.

Egy este együtt ültünk hárman pipázgatva hallgatagon. Mig végre Elemér a pamlagon keleti kényelemben végig dőlve megszólalt, miközben ujjai közt új cigarettét sodort.

— Tudjátok, fiuk, miről gondolkodom?

— Mi is arról, szoltunk egyhanguan.

— Kiről?

— Elemérről.

— Helyes! E szerint beszéljünk róla. Ennek a fiúnak valami baja van.

— Az bizonyos, vevém át a szót és pedig ha jól sejtem, komoly ok az, mi oly levertté, elkeseredté teszi. S a milyen közlékeny volt annak előtte, oly mogorva, zárkózott most. Egy hét alatt ennyire megváltozni nem rendes állapot. Egy-egy elejtett szavából roszat jósolok.

— Valóban én is. Emlékeztek, midőn tegnap szegény Ákosról volt szó, ki kapitányának szekaturája elől a halálba menekült, katona fegyverével oltva ki életét. Mily ingerülten szolt közbe: „Miért volna szegény?” „Mert meghalt?” . . . Legalább nem érez többé s így nem szenved többet!” s erőltetett mosollyal tévé hozzá: „Jó a sirban megpihenni, oda lenn már nem fáj semmi!”

— Igen. S midőn azt kérdeztem, hogy de hát családja, hát szegény édes anyja? . . . halkan sóhajtott s az ablak keretére támasztá fejét. Mikor megfordult, láttam, hogy szemü nedvesek a vissza-erőszakolt könnytől. Remegő hangon mondá, hogy az édes anyja megbocsát gyermekének s az Ákos anyja, bármennyire fájjon is szíve, megbocsát az elköltözött szellemének! . . . Én ezek után valóban a legroszabbtól tartok.

— De hát mi baja lehet?

Általános hallgatás.

— Lehet, hogy sok az adóssága, szolt végre az örökös pénzzavarban sanyló Pista.

— Ez nem valószínű. Miért titkolná előttünk?

— Talán szerelmes, vélekedék Elemér.

— Bah! A ki annyit szeret, az nem lehet szerelmes.

deti rendeltetésöktől elvonassanak s mindkettő — mintegy 11500 frt összeg — a zilahi megyeház építéséhez, az építkezéseknél elő állott változások és munka többlet fedezésére felhasználassanak.

Avagy a sz.-somlyói volt krasznamegyei megyeház, melybe most a jbiróság, rki hivatal és szolgabíróság van elhelyezve, olyan karban van melynél nem minden órán késik az igazítás és újítás? — és a volt krasznamegyei megyeház építési alap első sorban és kizárólag nem emez épületek fönntartására lett volna-e fordítandó? — avagy nincs tudomása a megyeszékhelyén az alispán urnak arról, hogy Szilágy-Somlyót és vidékét alig van év, hogy a Kraszna árja több ízben el ne öntené s ha a krasznaszabályozási alapot a megyeház építésére elköltik, reményli-e az alispán ur, hogy a nagy Szilágy megye létesítsen valaha egy megfelelő alapot, melyből a kiesiny Krasznamegye által megkezdett kraszna folyam-szabályozási munkákra a most elvont összeget megtérítse? Vagy épen annyira ment volna már Somlyó ellen gyűlöletében, hogy tán óhajtaná, ha bennünket a Kraszna árja minél előbb elsodorna?

Az ily elbánás se nem szép, se nem helyes, — s mi ezzel szemben egyebet nem tehetünk, mint fölhívjuk Somlyó és vidéke közönségét, hogy ezen sérelmes közgyűlési határozatokat minél tömegesebben felelbezzük meg, — s bármennyire fog is a hivatalos információ ellenünk szólni, bizton hisszük, hogy fellépésünket siker koronázza.

Bötlöni Sándor.

A budapesti nemzeti kaszinó.

Érdekes képet nyújt a nemzeti kaszinó mult évi névsora, melyből kitűnik, hogy a társasköröknek ez az elite-intézménye hányféle társadalmi osztályból alakul.

A nemzeti kaszinónak 1889-ben 701 tagja volt. Ezek között 2 főherceg, Don Miquel braganzai herceg és Ernő hanoveri, 17 herceg, 241 gróf és 89 báró. A grófi családok közül a Zichyek legtöbb taggal szerepelnek, t. i. 26-tal, utána az Esterházy család 19 taggal, majd Széchenyi grófok 13 taggal. Az Andrássyak, Apponyiak, Batthyániak, Festeticsek és Károlyi grófok 7—7 taggal, Szapáry, Teleki és Pejacevich grófok 8—8 taggal; Erdődyek és Pallaviciniak 6—6 taggal. A bárók közül Podmanicky 3 taggal, Sennyeiék 2, Edelsheim Gyulai 2 taggal. A Blaskovichok 9, a Benickyek 5, a Jankovichok 7, a Szemerék 4 taggal.

— Na, na! A ki tüzzel játszik . . . megsüti magát! Emlékezz csak, ha jól tudom egy versedben te is úgy énekelsz hűtlen ideáloddhoz, hogy: „Vigyázz, mert szívekkel játszva, elveszted szívedet.“ Lehet, hogy Ernő is így járt . . . Én azt tartom, ha nem a pénz, úgy a szerelem Tertium non datur!

— Nem vitatkozom. De ezek mind csak hiába való feltevések s a dolog sürgős, itt cselekedni kell!

— Ez bölcsen volt mondva, de mit? Ez a fő kérdés.

— Első sorban meg kell tudni, mit csinál Ernő egész nap.

— Ez bajos lesz, mert keveset van otthon.

— Figyelemmel kell kísérni minden léptét.

— Ezt könnyű mondani. De ahhoz egy csapat detektív kellene.

— Elég lesz három is, ki teljes odaadással a célért működik.

— És kik lesznek azok, ha szabad tudnom.

— Szabad, sőt kell, mert magad lesz az egyik.

— É-én? Köszönöm a megtiszteltetést! Nem születtem spionnak!

— Már pedig végy erőt magadon, mert ezt az Ernő érdeke s mindnyájunk nyugalma így kívánja.

— Aztán kik lennének méltó társaim?

— Kik, hát a te kedves cimboráid, mi ketten!

— Így elfogadom. Nem hiába okos gyerek vagy te s még se vesz el az Isten!

A tikos rendőrség illetlen módon megalakult, a szerepek kiosztattak s a siker nem soká késett.

Harmadnap Pista azon sokat mondó kiáltással rohant be, hogy:

— Meg van!!

Mi van meg? hol jártál? mi hír Ernőről? meg van-e a rejtély kulcsa? kiáltánk az érkezőre.

— No, no, csak csendesen gyerekek. Első sorban is adjatok inno, mert kutya módra elfáradtam.

— Mit, vizet adjok a szegény szomjazónak?! Ördög és pokol! Tudhatjátok, hogy abba csak mosdani szoktam — vasárnap. Bort, bort ide, mert megfulladok!

— Ne bolondozz Pista, hanem igyál és beszélj, mi hirt hoztál.

Közéletünk kitünőségei között ott láttuk a névsorban Andrássy Gyula grófot, Acél Pétert, Eötvös Loránt bárót, a minisztereket majdnem teljes számmal; ott vannak továbbá Fiáth Miklós báró, Ballagi Mór, dr. Bakody Tivadar, Horváth Boldizsár, Ivánka Imre, Jókai Mór, dr. Lumitzer Sándor, Mihalovich Ödön, Nopcsa Ferenc báró, a királyné főudvarmestere, Ráth Károly, Széll Kálmán, Sárkány József, Liptay Béla báró, Szapáry István gróf, Ugron Gábor, Türr István, Vámbéry Ármin, Tolnay Lajos, Kautz Gyula, stb.

Az iri világból Szemere Atilla, Just Zsigmond, Kvassay Ede, Rothfeld Soma, Brinsley Richard, a Times keleti osztályának igazgatója, Falk Miksa, Nyáry Béla báró, Pázmándy Dénes, Podmanicky Frigyes, Pulszky Ferenc, Radvánszky Béla báró. A főpapságból: Dulánszky Nándor, Haynald Lajos bibornok-érsek, Meszlényi Gyula, Schusster Konstantin, Schlauch Lőrinc, Samassa József érsek. A doktorok közül Korányi Frigyes, Kovács József, Gárdos János, Csatári Frigyes, Kétli Károly. Katonaság: Edelsheim-Gyulai báró, Elek Gusztáv, Halasi Pál ezredesek, Nyáry Adolf br., Pálffy Mór. A bírói karból: Bogisich Lajos, Emmer Kornél, Szabó Miklós, Somoskeőy Antal, Tóth Lőrinc, stb. Ügyvédek: Kleh István, Busbach Péter, Braunekker Lammoral, Eöri Farkas Kálmán, Kármán Lajos, stb. stb.

Mindebből kitűnik, hogy a nemzeti kaszinót nem köríti olyan kínai fal, mint azt a külvilág hiszi.

Különfélék.

* **Március 15-ikét** mint minden évben, úgy ezuttal is a Casino-egylet a nemzeti ünnephez méltóképpen ünnepli meg. Dél előtt 11 órakor lesz a gyülekezés a casino udvarán és helyiségében, honnan az önk. tüző-egylet is zenekarával, élén az összes testületek a színház termeibe vonulnak s az ünnepély kezdetét veszi. A programm következő: 1) Megnyitó beszéd, tartja Réner Albert casinói igazgató. 2) „Talpra magyar“, éneklé a dallór. 3) Ünnepi beszéd, tartja Nagy László. 4) Szavaltat (Hamvai Sándor alkalmi költeménye), előadja Csák Emil. 5) „Dalárók indulója“, éneklé a dallór. — Felkérjük városunk lakossága vallás, rang és nemzeti különbség nélkül, miszerint ez ünnepélyes alkalommal úgy a menetben, mint a tulajdonképpeni ünnepélyen, színházban megjelenni sziveskedjenek.

* **Eljagyzés.** Csák Aladár peéri ujonan megválasztott ev. ref. lelkész a f. hó 2-án jegyezte el városunk egyik legszebb leányát, Schweinitz Birike kisasszonyt, községi iskolánk tanítónőjét. A menyasszony szülei házánál kedélyes mulatság zárta be az ünnepélyes aktust.

— Ó dicső ősei családomnak! Bocsássatok meg, hogy Hunnia fia — méltatlan unokátok — silány béka módjára iszsza a vén Duna bacillustól nyüzsgő cseppjeit. Mert ime jó és balsorsban edzett társaim, e gyászmagyarok, vízzel telt kancsót nyújtanak szomjtól égő ajkaimhoz! Higyjétek el, ó dicső apák, hogy ha úgy volna pénzünk, mint a hogy borunk nincs, mi is követnők a jeles szokást s kupából innók a hegy levét a ti — egészségetekre!

— Ne szavaj! már Pista, vigyen el a macska dicső őseiddel együtt! Beszélj Ernőről, ne tedd próbára türelmünket.

— Hja! Ernőről? Igaz, majd elfeledtem nagy keserűségemben. De ne féljete, meg van, meg van! Még is csak igazam volt nekem, jól mondtam, vagy tán nem is én mondtam, no de mindegy, az a fő, hogy meg van! Őszintén szólva, okosabbnak hittem őt, de hát így van az! Persze, verseket írni hold-sugáról, nefelejts szemekről, sugó-bugó s tudja Isten miféle szellőről, zöld liget, csicsergő madár s több efféle ostobaságokról, — ez aztán a következmény; sápitózás, míg végre egy örült pillanatban durk . . . bumm! s mehet — a kerepesi temetőbe! Mindég mondtam: bolondság minden platonizmus... idealizmus s a többi ilyen izmus-tizmus! Pecuniam et vinum quantum satis! ez az élet fűszere. Jó meleg szoba, hűtött borocska s rántott csirke mellett ráadásul elkél a szerelem is. Így én is barátja vagyok. De sohajást reggelizni, csókot ebédelni s vacsorára szívdobogást hallgatni . . . vékony koszt nagyon. Nem csoda aztán, ha mind olyan soványok a szerelem bolondjai! De hát hiába beszél az ember, ma már a tojás okosabb a tyuknál! Ernő is csak nevette mindig. Hogy ő nem szerelmes azért, mert verseket, novellákat ír csalódott szívekről. Nem a fenét, majd én hiszem. Miért nem írok akkor én is verseket?! Itt az eredmény! Megbolondult egészen, addig játszott a szerelemmel. Ugy kell neki s én mint egy ostoba vizsla jártam utána egész nap s utolsó pénzem is kiadtam, hogy baját kifürkészsem. S mit tudtam meg? Azt a szomorú valót, hogy ő is olyan bolond, mint a többi . . . Vigye el a manó Az ilyen dolgot!

— Te Pista! úgy látszik, hogy neked csak-

* **Az Emke estélye.** Mint azt lapunk mult számában a teljes műsor mellett alkalmunk volt, az Emke estély március 15-én este a színház termében tombolt. Játékkal egybekötve fog megtartatni. A nyere mény t r g y a k a z e s t é l y n a p j á i g N a g y L á s z l ó e v . r e f . e s p e r e s , Émke alelnökhöz címezendők. A meghívók mai napon és holnap fognak postai úton a vidékre kiküldetni és helyben küldőne által széthordatni. Kik meghívót téve d é s b ő l n e m k a p u á n a k , s z i v e s k e d j e n e k H u l i m k a S á n d o r e g y l e t i t i t k á r h o z f o r d u l n i , k i k é s z s é g g e l f o g s z o l g á l n i m e g h í v ó k k a l .

* **Eljagyzés.** Hulimka József a helybeli járás-bíróság szorgalmas, fiatal hivatalnoka a napokban jegyezte el Kutisz Róza kisasszonyt, özv. Kutisz Jánosné szép leányát.

* **A legjobb szepítő-szer,** régi köztudomás szerint a márciusi hó. A hogy leesik frissen, fehérén; ha avval megmosdik a lány, az asszony, szépnék kell lennie. Így tartják ezt már régen s mert így tartják, nagy most a márciusi hónap kelete. Alig hullott le egy kis halomra való, fúrge szobaleányok azonnal hatalmukba kerítették s vitték be a kisasszonynak, az asszonynak, no meg maguktól sem rajnáltak egy kicsit abból a jóból. Erős lehet a reménységünk ezek után arra, hogy a míg a hó tart, csupa szép nőket látunk, t. i., ha a nem szépekre nem nézünk . . .

* **A gazdak és iparosok** általános hitelszövetkezetének zilahi fióktelepe f. hó 16-án d. e. 10 órakor tartotta rendes évi közgyűlését a városháza nagy termében Dózsa Elek elnöklete alatt. Elnök a kellő számban gyűlt tagokat meleg szavakban üdvözölve, a közgyűlést megnyitotta. Ezután Lázár Gábor titkár, terjesztette elő évi jelentését a bizottság egy évi működéséről, mely jelentésből kitűnt, hogy a bizottság 1889. évben tartott 4 gyűlést s 16 határozatban intézte el a felmerült ügyeket. A szigorló bizottság tartott 11 szigorlati gyűlést s 84 egyént részesített kölcsönben. A fióktelep tagjainak száma az elmúlt évben szaporodott 68 al, jelenleg van 490 rendes fizető tagja. A fióktelep pénztárába befolyt az elmúlt évben: Részjegytörles címen 1823 frt 23 kr, kamatban 571 frt 55 kr, 50 drb. eredeti részjegyért 5 frt, központi segély 150 frt, összesen 2549 frt 73 kr, hozzá számítva az 1887. és 1888. évi 6747 42 krt tevő összeget, van a fióktelepnek váltó forgalomban 8918 frt 67 kr, mely összegből a fiókteleptörkéje 5031 frt 67 kr, központi segély 3887 frt. Majd a számvizsgáló bizottság tett jelentést a számadások megvizsgálásáról, mely jelentésből kitűnt, hogy az összes 1889. évi bevétel 31992 frt 10 kr, kiadás 31908 frt 57 kr, s így készpénz 83 frt 53 kr, mely pénztári maradvány az 1890. évben nyer elszámolást. Együttal indítványoztatott, hogy Bíró Gyula pénztárnoknak, szorgalmas és pontos működéseért a közgyűlés köszönetét jegyzőkönyvileg fejezze ki mit a közgyűlés elfogadván pénztárnoknak az 1889. évi számadás terhe alól való felmentvényt a szokott óvás fenntartása mellett kiadni határozta. A jegyzőkönyv hitelesítésével Nagy Mihály, Kenderesi István, Bednárík Lajos és Lázár Gábor megbízatván, elnök megköszönve a tagok érdeklődését, a közgyűlést bezárta. Zilah, 1890. febr. 2. Lázár Gábor titkár.

ugyan nem jót tesz a Duna viz. Összehadarsz itt tücsköt-bogarat a nélkül, hogy a dologra térnél.

— A dologra? hát nem értitek? Ernő megörült. Futó bolond lesz belőle, s ha kényszer zubonyt nem huznak rá, rövid idő mertér őseihez. — Ő is úgy jár majd, mint egyik novellájának hőse, hogy: „kiömlő meleg vére pirosra festé a durva rögöket“ . . .

— Arcotokról látom, hogy nem érttek engem. Nem tudtok a helyzet signaturájára emelkedni. Így kénytelen vagyok egész terjedelmében előadni élményeimet! Itt vannak jegyzeteim, melyek a legügyesebb detektívnek is dicséretére válnának. Kivánjátok talán tudni, hogy Ernő reggel 8 órától délután 4-ig mit csinált; hány pohár vizet ivott, mit reggelizett, mennyit, hol és mit ebédel, hány szívtart füstölt, el, mennyit fizetett a kellnernek, hány spriccert ivott, mennyi borra valót adott stb? . . . Mert ez itt mind szépen megvagyom írva.

— Hadd el azt! Csak a legfontosabbakra szoritkozz; mert így belőled reggelig eltart a szó.

— Helyes! Halljátok tehát!

Utcáról utcára kísértem, hogy hogyan, az melékes. Részint vasuton, részint gyalog. Az a fő, hogy észre nem vétettem magam. Így értünk a Dunaparra. Láttam, hogy Ernő barátunknak szörnyen tetszik valami egy négy emeletes házan, mert ismételtén visszafordult. Én nem találtam rajta semmi különöst. Olyan mint a többi, egyik sem az enyém, s még csak nem is új. De hát neki ott méltóztatott sétálni, bár nem tudtam elgondolni, hogy ily költői lélek mit tud úgy bámulni ez egyhangú kóhal-mazra.

Behuzódtam a szemközt levő hajó állomás egyik kis pavillonjába, onnan jól láttam mindent; ő is láthatott volna ugyan engem, de sokkal jobban el volt foglalva önmagával. — Itt leleselkedve végre megfejtém a rejtélyt.

Az első emelet egyik ablakában egy női arcot fedeztem fel.

Mit mondjak nektek ez üde arcról, az észbontó fekete szemekről, holló fürteiről? Ha költő lennék, énekelnék eper ajkáról, csábító mosolyáról, lange termete, sphaera zengzetü hangjáról, s a bűvös te-

* **Riadalom.** Borsos János helybeli városi adó-
ellneőr pár nap előtt 400 forintot nyert a kis lutrin. Az
óta nagy a riadalom a városban. A lottónérikék (a kik
éppen úgy vannak, mint kávénikék) egymásnak adják
az újító kilincset a nagy tőzsdén és rakják egyre másra
a legagyafurttabb módon összekombinált számokat. —
Persze, hogy a nyerő számok közt legnagyobb szerepet
az Andrássy életkora, stb-i számok kombinatív össze-
rakása viszi.

* **Egy újságolvasó levele.** Még ilyen levelet is kap
néha a szerkesztőség: „Tisztelt szerkesztő ur! Kérem,
legyenek szívesek becses lapjukban Y. urnak halálát
közölni. Azért bátorodom önöket erre felkérni, mert
ez elhunytunk az önök olvasói közt igen sok barátja
volt, a kik nagyon fognak örülni, ha a halál-
hírről az önök lapjában értesülhetnek.

* **A jótékonyág** ebben az önzőnek híresztelt vi-
lágban. A dorján Sándor a nagyváradi „Szabadság”
szellemes budapesti levelezője írja e jellemző dolgokat:
„Az én szegény elhunyt gazdám, Visi Imre árvái szá-
mára gyűjtöttek a szabadelvű klubban, de nem nyil-
tan; senkit meg nem szólítottak, az irt alá csupán, a
ki akart. Tiszának úgy kellett utána járni, hogy a
gyűjtő-iv létezéséről tudjon s ő is aláírt kétszáz forin-
tot. A gyűjtő csodálkozva nézett Tiszára. A miniszter-
elnök megérté a kérdést és azt mondá: „Csak a példa-
adás kedvéért.” A csodálkozás és a felelet magyarázata
az, hogy Tisza még akkor juttatott bánulatos finom-
sággal, jósággal és gyöngédséggel 1500 forintot Visi
Imre családjához, mikor szegény Visi súlyos beteg volt
és fogyott a pénz s a hitel patikára és orvosra. S bi-
zonyynyal mondom, hogy erről a jóságáról Tiszának a
fővárosban alig van embernek tudomása. Különben eb-
ben a sivár, önző fővárosban sok olyan dolog történik,
a mi valósággal gyönyörűségére válik az embernek,
megvigasztalja, fölemeli. Az az egy tény, hogy néhány
nap alatt Visi két árva lánya számára 20,000 forintot
gyűjtöttek össze, anélkül, hogy a gyűjtésről egyetlen
hang a nyilvánosságra jutott volna, már magában véve
nagyszerű fényt vet Budapest polgáira, amiből a nagy
közönségnek módja sem volt a nagylelkűség gyakorlá-
sára, Visinak néhány barátja végezte el az egész ügyet.
Az egyik magára vállalta a klubot, a másik néhány
takarékpénztárhoz kopogtatott be, a harmadik négy, a
legnagyobb soliditás hírében álló bankot litogatott
meg. Ez utóbbiak egyikénél a gyűjtő és a vezérigaz-
gató között feljegyzésre méltó párbeszéd folyt le:

Vezérigazgató: „S mennyit remél ön e négy
banktól összegyűjthetni?”
Gyűjtő (némi habozás után): „Körülbelül 4000
forintot.”

Vezérigazgató: „Annyit adok én magam.”
Gyűjtő (elragadtatva): „Ön derék ember!”
Vezérigazgató (mosolyogva): „Eddig nem tudta?”
(komolyan) „Ez az ember (Visi) megtalálta az egyenes
utat a szegénységtől a nagy befolyásig. Ehez mai nap-
ság nagy tehetség kell; oly nagy, hogy még a sirban
is tiszteletet igényel. A bankár pedig tiszteletét pénz-
zel bizonyítja.”

Bizony mondom, hogy néha még krónikásnak
lenni is jóleső dolog!

* **Apróságok.** Törvényszék előtt. Az elnök azt
kérdi egy tanutól: „Hány éves ön, asszonyom?” —
A tanu (kissé szemérmesen): Tizenkilenc tavaszt lát-
tam, elnök ur! — Elnök: É... hm... hány éve,
hogy vak? — A jótékony bazár haszna. A né: „Még

is ügyes találmány az a jótékony bazár! Mindenféle
holnit, a min tul akar adni az ember, oda küld.”
B-né: „Nem sokat ér biz az. Én is oda küldtem a
három eladó leányomat s még is otthon maradt mind
a három.” — A csillagászati órán. Tanár: „Mondja
meg, ez a bolygó mikor lesz ismét látható az égen?”
Tanuló (határozottan): „62 év múlva!” Tanár: „S mi-
ből következteti ezt?” Tanuló: „Andungor van!”

* **A kulcs.** Nagy, fekete szemei vannak a
gyöngyöm kis lánynak, melyeket félve, remegve hor-
doz körül a rideg rendőri szobában, mikor oda belép.

A kapitány ur valami vén részeses csavargóval
bajlódott az imént, tehát mégis nagyon, de rögtön
mosolyra derül az arca, mikor odailegeti magát a kis
aranyos. Hol is veszi magát itt ez a virágos kertbe
való teremelés a rendőrségnél?

Hogy jön be azon az ajtón, a hol csak az éji
pillék csapódnak be néha, egy-egy keserves panaszszal.
De hisz erről látszik, hogy maga az idecsöppent ártat-
lanság, oly zavart, oly habozó, oly félénk! Vajjon mi
lehet a panasz?

Mert az ilyen piros, rózsas-ajkakról szívesen hall-
gatja az ember a panaszt.

Kérem, az X—i utcában lakom, kezdi a kívána-
tos panaszos.

Ennek a kezdetnek, hogy imé, már az adreszsét
is tudja, megörül a kapitány.

Nagyon szép kis szobám van. Aztán két kul-
csom van, folytatá a piruló kis leány.

— Nos? érdeklődik a kapitány.

— Aztán tegnap egy kis baj történt velem.

— Ah! Mi az?

— E veszett az egyik kulcsom... szepegi a le-
ánya, kőtenyét az arca elé emelve. Keressék, kérem
szépen.

Hm... a kapitány ur belátja, hogy ez nagy
baj. Teringettét, a ki azt a kulcsot megtalálja!...

Ah, nem! a rendőrség összes erélyére szükség van,
hogy a kiesikét megmentsék az esetleges szörnyű ve-
szedelemtől... Mert az a kulcs, az a kulcs...

Hát hol vesztette el? fordul hozzá a kapitány.

De nini! Milyen zavarba jön erre a kis leány!

Mért jön ilyen zavarba? Nem akar felelni...

— No, mert azt okvetlenül meg kell ám monda-
nia, faggatja őt a kegyetlen inkuizitor, mert különben
hol keressük? Hát hol vesztette el a szobája kulcsát?

Nagysokára suttogja el a feleletét a vallomásra
szorított kis hamis:

— Hát nem én vesztettem el kapitány ur...
nem volt nálam... nem tudom... hanem majd
megkérdezem a Feritől...

* **Bucsu.** Mindazoknak, kiknek gyors eltávozásom
miatt személyesen bucsút nem mondhattam, ez uton
mondok szívélyes istenhozzádot! Tartsanak meg szíves
jó emlékükből, mint én is megörzöm mindannyiok em-
lékét melegen, szeretettel. Csak Aladár peéri ev. ref.
lelkész.

CSARNOK.

Fiorela.

Ne tessék egy pillanatra sem azon kellemes
illuzioban ringatni magukat, mintha Fiorela egy
meayból leszállott angyal, egy bájoló női szépség

— Maga ezt a levelet nem fogja átadni.
— De holnap az az ur visszajön az esetleges
válaszért.

— Majd én hozok választ, s azt adja neki.

— Jaj! Nem lehet az kérem. Hát a becsület?

... Olyan finom urat megcsalni.

Vigyen el az ördög! gondoltam, s földre ej-
tém utolsó eszközömet, egy ezüst tallért. Éppen lá-
bához gurult. Udvarias készséggel nyújtá felém.

— Tartsa meg öreg. A levél nálam marad;

nem lesz semmi baja érte.

Habozott, de a csengő ezüst végre is győzött.

Dadogott még valamit lelkiismeret — éhező gyer-
mekek — rossz háziur — s tudja Isten miről, míg

aztán otthagytam és — most itt vagyok.

— Fogad diegmagasabb elismerésünket. Ügyes

fiu vagy. Hát a levél?

— Itt van!...

— Hisz ez meg sincs címezve!

— Hát persze, hogy nincs. Hisz még az áb-
rándos Romeo azt sem tudja, Julesának, Irénnek,

vagy Marcsának hívják a dulcineáját.

— Aztán mit csinálunk ezzel a levéllel?

— Mit? Hát kigyógyítjuk Ernőt ebből a vég-
zetes örülségből. Válaszolunk neki a lány nevében

s igyekszünk, hogy a képzelt „angyal” elég gyarló-
nak tessenék arra, hogy miatta valaki halálra ne bu-
sulja magát.

— De hát a levéltitok? vélekedék Elemér.

— Mit! szolt Pista dühösen, levéltitok ide, le-
véltitok oda! Itt egy beteg gyógyításáról van szó

s bármily drasztikus legyen a kura, fő az, hogy se-
gitsen!

— Ebben teljesen igazad van. De hol lelünk

gyöngéd kezekre, a melyek majd leírják a választ?

— Az a legkevesebb, mondá Elemér. Emlékez-
tek a váci-utcai kis grisetre, a szép Annuskára,

oda adom neki.

— Kérdés, tud-e írni?!

— Kérlek, micsoda kérdés?! Versek is ír,

igaz, hogy csak az enyémekeket, — mert tudjátok,

üres óráimban a költészettel is foglalkozom, Sok

írashibát követ el, de ez annál jobb lesz. Ez által

volna, vállaira omló hollófürtökkel, ábrándos, mé-
lázó szemekkel s mosolyra termett piciny ajkak kal,
a minőt Coreggió is esik ihletett perceiben tudott
vásznára lehelni... ne méltóztassanak Fioreláról
ily merész képet alkotni, mert ő csak egy kölyök
korat élő pudli volt.

De míg más közönséges pudlinál a kegynek
ne továbbja az, ha engedélyt nyerhet urnójától a
tündöklő szalonokban megjelenni s fényes uri kö-
rökben keresni szórakozást; addig Fiorela azon
mennyei kéjben részesült, hogy a kis Nanette lágy
ölében tölthette boldog gyermekora napjait.

Oh Nanette! Nanette! Mennyire tudtalak sze-
retni!

És te számüztél egy nyomorult pudli miatt!...

Egy bálon láttam először Nanettet.

Oh mily elragadó volt! Rózsás arcához úgy
illet az a halványkék ruha, mint mosolygó májusi
naphoz a felhőtlen tiszta ég.

Megláttam s megszerettem.

Hjah! Már ez nálunk így megyen. — Ha
szép nő mosolyg felénk, a szívünk lángra gyul;
néha mint szalma tűz nagy lángot vet s mulik ha-
mar, máskor meg ég tovább lassan, de biztosan.

Lobot vetett szívem és lángja el nem aluvék.
Égett lassan, de biztosan s ez volt a szerelem.

Felkerestem őt azután gyakorta, lesve a ked-
vező pillanatot, midőn szívem lángoló érzelmeit
előtte feltárhatom.

Az alkalom késett.

Nagynéni volt a háznál, ki a mamával oly jól
intézte dolgait, hogy kettőjük közül egyik mindig
szerencsétetett jelenlétét vd.

Kénytelen valék tehát érzelmeim magamba
fojtani s legfeljebb egy-egy gyöngéd célzás alakjá-
ban sejtetni vele szerelmemet.

Ott szokott ülni a pamiagon, ölében tartva
Fiorelát.

Gyermeteg kedélylyel dédelgette pudliját s ujon-
gott örömben, ha Fiorela egy-egy újabb grimasz-
szal kedveskedett.

— Oh be aranyos, szokta ilyenkor mondani.

Persze, hogy aranyosnak találtam magam is,
noha soha semmi kutyafélével nem szimpátháltam
s az ilyen oroszánparódiákat határozottan utáltam.

De mikor ő boldog volt, ha dicsérte valaki
Fiorelát.

*

Igy teltek a napok s a kedvező pillanat csak
nem akart beköszönten.

Egyszer a mamával a kapuban találkoztam. Ő
jött, én mentem.

még hamarább leszáll szere!me egéből az epedő
Romeó.

— Alea jacta est! Halljuk a levelet!

Pista felbontá s hangosan olvasta, a mint kö-
vetkezik:

„Kedves barátaim! Először is forró köszönet,
hogy nem csalódtam bennetek. Másodszor bocsánat
pajkosságomért. Egy talán helytelen ötlet volt tő-
lem. Megakartam tudni, hogy valóban annyira sze-
rettek-e, mint a mennyire én reméltem. — Kíván-
csiségomért megbűnhődtem. Az elmúlt hét nagyon
keserves volt erőszakolt bánatával.

Örömmel vettem észre, hogy harmadnapja min-
den léptemet kíséritek. Köszönöm nektek. Céлом
elértem.

Még egyet! Az az ördöngös kis barna (csa-
lódnám Pistában, ha nem így nevezte volna), nem
leány, hanem egy igen kedves fiatal asszony isme-
rősom. Ő is tudott erről.

Most pedig, ha e sorokat elolvastátok, jöjjetek
hozzám békepohárra. A bátyám küldött egy cso-
bolyó saját termésű finom eperjesmált.

A viszontlátásig is ölel a ti ismét jó kedvű

Ernőtök.”

Én Elemérre, ő reám, Pista pedig kiejtven ke-
zéből a levelet, mindkettőnkre bámult. Végre kitört
belőle a szó:

— Ó! dicső őseim odafenn a felhők felett, lát-
játok-e a kaján cselszövényt, mely megfosztá a hó-
nap ily magas datuma mellett unokátok végelgyen-
gülésben leledző tárcáját utolsó lengőjétől? De ne

sirjatok, ő dicső apák! Unokátok boszut áll az áru-
lón! Megiszszá borát, hadd veszszen szomjan, vagy
silány békává fajúljon!

*

Mit mondjak még?

A kaland így nem remélt véget ért. Pista ba-
rátunk beváltá szavát s „dicső ősei” emlékére oly
erősen hozzá fogott boszuja kiviteléhez, hogy...

na de erről ne beszéljünk.

András bácsi látta csak, de ő hallgat, mint a
hal!...

Van benne m. kir. ész és tapéntat!

Minden áron kísérőjévé akartam szegődni, mibe ő bele nem egyezett s hosszas unszolás után végre sikerült rábírnia, hogy maradjak csak a kis Nanettel addig is, míg ő rövid vizitjét végezi.

A dolog nem nagy megerőltetésembe került, az elképzelhető, de hát ilyesmivel lehet legjobban kinyerni a mamák kegyét, a mi pedig minden körülmények között felette ajánlatos.

Felcsillant bennem a remény, hogy most talán sikerül szerelmemet bevallani és véget vetni a kétséges állapotnak, mely lelkemet epeszi s vagy viszont szeretettelre uszom a boldogság tengerében, vagy pedig eltaszítva én leszek a világon a legszerencsétlenebb.

Igaz ugyan, hogy ott lebegt előttem még a főfő bökköny... mint végzek a nagyénivel?... De bíztam a szerelmesek védangyalában s reméltem, hogy eltávolítja majd pár pillanatra a jó öreget?!

Mily nagy volt meglepetésem, midőn Nanettet egyedül találtam a szobában.

Ott ült szokott helyén, a pamlagon.

Első meglepetéséből jó formán magamhoz sem térítheték, midőn Nanette szokatlan viselkedése újabb ámulatba ejtett.

Kezének tiltó mozdulatával megállásra kényszerített, majd ujjait becsukott ajakára szorítva, parancsolt hallgatást.

Kérdőleg függött rajta tekintetem...

Mosolyra vonta ekkor piciny ajakát s inte kezével, hogy közeledjem.

A legnagyobb kíváncsisággal közeledtem felé.

Midőn már ott álltam előtte, leboresztá felhajtott kötényt s átszellemült mosolylyal mutatott az ölében szunnyadó Fiorelára.

Ily szépnem láttam Nanettet még soha...

Az örömmel gyöngéd pirja, mely rózsákat rajzolt szép orcáira, szebbé tette őt minden anyaloknál.

Szívem letépte bilincseit, lelke nem ismert többé határt.

Térdre hullva előtte, lázasán rebegte ajkam:

— Szeretlek! Imádlak!

Mohó sietséggel nyultam kis kacsói után, hogy forró csókjaimmal halmozzam el!

E pillanatban hammi valami bekapja kezem!

Az éles fájdalom hatása alatt ijedten ugrom fel...

Nanette pedig karjaiba zárva pudliját, haragtól villogó szemeit reám veté s dühtől elfojtott hangon sziszegé:

— Ügyetlen!... Felköltötte Fiorelát!!

Szétházi.

Felölös szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Nagy László.

Társ-szerkesztők:

Csák Alajos és Hulimka Sándor.

Hirdetések.

A szilágy-nagyfalusi báró Bánffy Albert hitbizomány bér gazdaságában alakítandó **csikó ménesbe** a **bejelentési határidő március 20-án napjáiig meghosszabbítottatik.** Legelő hely a Berettyó folyam és nagyfalusi országot melletti kényelmes nagy színnel ellátott s néhai báró Bánffy György által csikó ménes legeltetéséhez minden kellékekkel felszerelt Csikós-kert leendő, hol a csikók minden nap folyó vízben járnak s a csikók kellő felügyeltetéséről, jó legelőjéről, szőléséről jószágbérő Lázár István kezelszékedik. Csak állatorvosilag egészségeseknek igazolt 1-2 éves kanca vagy herélt csikók vétetnek be. Legeltetés és pásztoroltatásért a május 4-én kezdődő s hó leestéig tartó időszakra darabonként 12 forint díj fizetendő, — és pedig 5 frt a bejelentéskor, 7 frt a legeltetés megkezdésekor. — Ha március 20-ig kellő számú bejelentés nem lesz, a ménes meg nem alakítottatik s a tett befizetések visszatérítetnek.

Bejelentések és legeltetési díjak ügyvéd **Böloni Sándorhoz Szilágy-Somlyóra** küldendők, kinél az ügyre nézve részletesebb felvilágosítás szerezhető.

1-2

RITKA ALKALOM!

Telegdy Márton-féle üzletben megvásárolt női cipő, férfi kalap és ingek, női miederek, kötő gyapot és mindennemű toilett-szappanok és illatszerek, galántéria és rövidáru cikkek a legnagyobb

árengedménnyel adatnak el.

Demjén Károly.

HIRDETÉS.

A debreceni takarékpénztár az eddigi szokásos **rendes jelzálog-kölcsön**, és bekebelezéssel biztosított **váltóhitel** kölcsönökön kívül

1890. január 1-től kezdve **törlesztési (amortizationalis) JELZÁLOGKÖLCSÖN**

üzletet is felvette működés körébe.

Bővebb felvilágosítással szolgál kívánatra

8-3

az igazgatóság.

VÉTEL.

Megvételre tudakolok különböző terjedelmű és áru eladó birtokokat, erdőket földestől, erdőket föld nélkül, dongának, slippernek és eserhőjnek alkalmas tölgyfákat; ugyszinte bérbe adó birtokokat, mindezekről körülmenyes tudósítást elvárja **Pál János** földbirtokos Szatmár, Petőfy-utca 17. saját ház.

3-3

Alapított 1857-ben.

Steinschneider Jakab

I. cs. és kir. szab. ágynemű-gyáros

ő cs. és kir. fensége Klotild főhercegnő

udv. szállítója, számos kiutentések és szá-

badalmak tulajdonosa,

Budapest,

Király utca 79., saját házában,

bátorkodik a tisztelt közönség figyelmébe ajánlani dusan felszerelt raktárát az ágynemű szakmába vágó összes cikkekben, mint közönséges, finom és legfinomabb paplanok, ágylétek, lőszőr és tengerfü matricok, szalmazsákok, pokrócok és takarók, tollak és pelyhek, vasbutorok, továbbá szőnyegek és függönyök, nemkülönben divan és asztaltartók, stb.

A kitűnő hírből álló

WELDLER és BUDIE

fehérnemű és kelengye-gyár budapesti raktára.

Minden fajta fehérnemű, különösen pedig teljes kiházasítási felszerelések a legmérsékeltébb áron **Rajzok és árjegyzékek** bérmentve és ingyen.

1-4

Van szerencsém tisztelettel tudatni, hogy már 10 év óta fennálló üzletemhez a neuittseni, weiskircheni, bécsi és honi kész

fa- és vasbutor raktárt rendeztem be,

illetve erre belföldi és külföldi elsőrendű butorgyárosoktól képviselőseget Szilágy megye és vidékére vettem át, midőn erről van szerencsám tudatni, szívesen meghívom a T. vevő közönséget, szükség esetén rendelvényeit nálam megtenni. Butorszövegek garnitúrákhoz legnagyobb választékú minta colectióm vannak rendelkezésre; elvállalok szilárd munkával ellátott butorokra berendezéseket, háló, ebédlő és szalon szobákhoz, kávéházak, nyaralók, fiúdk, stb.

Az árukat direkt első forrásból, a gyárból küldetem meg kívánság szerint, vagy helybeli raktáramból vehetők át; a fizetések megegyezések mellett hitelidőre, vagy részlet lefizetés mellett is történhetnek. Kézpénzfizetésnél pénztári engedményt nyújtok, mely vétel összegétől függ: vidéki vagy távolabbi városokra a minta colectiót szívesen beküldöm, valamint költségkiszámítással is szolgállok; kívánság esetén megbízottamat a minta colectió bemutatása végett s költségkiszámítás megtételére szívesen küldöm; megjegyzem, hogy butor behúzó kelméket legdivatosabb Jute, rips, gobelin, selyem, arany szövés, bársony, plüsch és zsenilienbe méter számra is szolgállok és ebből egy nagy minta colectióval rendelkezem.

A butorok kiállítása úgy minőségben, mint művészi kivitelben kifogástalan s azok jószágáért a gyárosaim régi jó hírneve, nagy kiviteli képessége garantíroz s nemcsak versenyképes olcsóbb árak, mint sok nagyvárosi, de a munka művészi kiállítása és tartóssága felülmúlja ezeket. Megjegyzem továbbá, hogy ugy olcsóság tekintetében, mint művészi és masszív kiállításra nézve felülmúl sok nagyvárosi butorgyárosok készítményeit, és azon nagy előnye van a tisztelt megrendelőnek, hogy minden egyes darab butorokról személyes meggyőződést szerezhet anélkül, hogy erre előleget is adna. Gyárosaim nem hirdetik magukat, de szükségök sines reá, mert gyárosaim csakis kereskedők által képviseltetik magukat. — Nádbutorokról és székekről, valamint zongora, cimbalom, vas pénzszekrények és varrógépekről külön gyári árak.

Vaspenztárak 50 frttól feljebb, varrógépek 24 frttól feljebb, zongorák 280 frttól feljebb, — nádszékek 2-10 frtig, — garnitúrák 60-700 frtig, — pulitíros siffon darabja 20-150 frtig, — pulitíros ágyak darabja 10-75 frtig, — pulitíros kredenc darabja 20-175 frtig, — pulitíros mosdó asztal darabja 15-75 frtig, — consol tükkör márvánnyal, darabja 20-240 frtig, — író asztal darabja 10-120 frtig és még magasabb árak mellett is, ében fából, gyöngyház, elefántont vagy más értékesebb berakásokkal és művészi faragványokkal.

Szíves megrendelésüket kérve, — ajánlom magamat, tisztelettel:

FÁBRY JÓZSEF,

városház- és színházzal szemben Szilágy-Somlyón.

Egy félszázad óta hírneves és elismert teljesen ártalmatlan szépitő gyógyszer, mely fiatal, üde színt kölcsönöz, az arcot minden kiütésektől óvja.

Egyedül valódi dr. Schihuvsky-féle **arckenőcs, mosdóvíz, szappan**, gyors és kitűnő hatásnak bizonyult be szepő, májfolt és minden bőrküüések ellen.

Postai szétküldés naponta az ország minden részébe szállítottatik. — Egy nagy tégely valódi 75 kr, egy kis tégely 40 kr, egy darab szappan 60 kr. — Raktár **FÁBRY JÓZSEF** dívatáru és illatszerek üzletében Szilágy-Somlyón, városház és színházzal szemben.

2-12